

[Arbejdsministeren]

hvordan man hjælper ungdommen. Det kunne jo være, at man kunne gøre det på andre og bedre måder.

Selv om vi prioriterer uddannelse meget højt – og det gør vi – må vi erkende, at der er unge, der ikke er egnede eller ikke er motiverede for at gå i gang med en uddannelse, når de forlader skolesystemet. Netop derfor kommer vi med lovforslaget om beskæftigelsesmuligheder for unge i denne folketings-samling, forhåbentlig i løbet af februar måned.

Fru Elisabeth Bruun Olesen fremførte på ny nogle synspunkter om, at alle unge, når de går ud af skolen – sådan opfattede jeg det – skulle have ret til at blive medlem af en A-kasse. Ja men hvad er det her igen? Det er jo en garanti for, at når man forlader folkeskolen, så kan man automatisk komme ind i en A-kasse, så kan man altså automatisk få dagpenge. Vi har oplevet det mange gange, når vi har diskuteret arbejdsmarkedsspørgsmål, hvor VS har gjort det synspunkt gældende, at det, jeg kalder forsikring mod arbejdsløshed, dagpengene, i virkeligheden skal fungere som en form for borgerløn. Og det mener jeg ikke de skal.

Jeg synes, det er rigtigt, når det bliver sagt, at vi må være enige om, at ledighed ikke skal være en livsstil, og at det især er vigtigt, at det ikke bliver en livsstil for unge, fordi de unge oplever en bestemt måde at leve deres liv på, når de går i skole, som man gør et antal år, men så skal de prøve noget andet. Derfor er ledigheden anderledes og sværere, tror jeg, for de unge, som måske kun har prøvet skolen, end for dem, der har været i arbejde en årrække og har været vant til det at skulle stå op og gå på arbejde. Det er nok svært for den person, der bliver ledig, som må savne at tjene penge, savne fællesskabet på arbejdspladsen, men det er måske endnu sværere for den unge, som aldrig har fået prøvet kræfter og aldrig har fundet ud af, hvad han eller hun duede til, og ikke har lært at fungere på en arbejdsplads. Derfor har vi et fælles ansvar for, at ledighed ikke bliver en livsstil og heller ikke en livsstil for de unge.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Jeg vil gerne takke arbejdsministeren for, at hun i hvert fald – modsat undervisningsministeren – forsøger at give svar på de spørgsmål, der bliver stillet.

Men det ændrer ikke ved, at vi er uenige om en række vurderinger af de tiltag, der har været gennemført, og som regeringen har fjernet. Lad os se på ungdomsgarantiforsøgene, som ministeren altså ikke mener har været nogen stor succes, samtidig med at ministeren i den samme tale peger på, at det, der er vores største problem, er de dårligst uddannede unge. Det er de dårligst uddannede unge, der har de største problemer med at komme på arbejdsmarkedet, og derfor skal man forsøge at give dem en uddannelse. Men vi står stadig væk tilbage med en række uddannede unge, og hvad viste den rapport, vi fik i 1983 om ungdomsgarantiforsøgene på dette område? Rapporten viste, at af de 20 pct., der var dårligst uddannede og dårligst stillede blandt dem, man havde haft fat i i ungdomsgarantiforsøgene, havde 80 pct. fået en fast tilknytning til arbejdsmarkedet. Man kan så sige, at det ikke var godt nok, det skulle have været 100 pct. Men én ting må vi i hvert fald konstatere: regeringen har ikke iværksat ét eneste tiltag til løsning af de problemer, som jobgarantiordningen løste, og det er her, katastrofen er.

Her hjælper det ikke med pæne ord og ord og ord. Der skal aktiv handling til for at hjælpe de unge på dette område. Vi skulle ikke ret gerne konstatere, at de unge får lov til at sejle deres egen sø, uden at vi hjælper dem. Vi løser ikke problemet alene ved at sige uddannelse, selv om det i sig selv er godt. Der er en række andre unge mennesker, der skal sættes ind over for på andre måder.

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Jeg mener, at hr. Kaj Poulsens bemærkninger klart viser, hvilken forskel der er i hr. Kaj Poulsens opfattelse og i regeringens opfattelse. Efter socialdemokratiets opfattelse er det, som om man kun kan løse problemer på én måde. Hvis ikke man kan gøre det gennem ungdomsgaranti eller jobskabelsesordninger, offentlige garantiordninger, offentlige støtteordninger eller erstatte det med noget, der svarer til det, vil man ikke være med til at løse problemerne for de unge.